

Llei 1/2009, del 23 de gener, de modificació de la Llei general de sanitat

Índex

[Mostra/Amaga]

- Exposició de motius

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 23 de gener del 2009 ha aprovat la següent:

Llei 1/2009, del 23 de gener, de modificació de la Llei general de sanitat

Exposició de motius

La Llei general de sanitat, que fou aprovada pel Consell General el dia 20 de març de 1989, pretenia ser “el suport adequat per al desenvolupament d’una política de salut coherent amb els principis sanitaris recollits en la majoria dels estats d’Europa”, així com un “marc comú” per agrupar tota una sèrie de normatives internes de l’àmbit de la salut.

Aquesta Llei va tenir incidències evidents en el vessant assistencial, pel que fa a la intervenció de la CASS i al desenvolupament de les funcions del Servei Andorrà d’Atenció Sanitària, el qual s’havia creat tan sols tres anys abans.

Tal com reconeix l’exposició de motius, els eixos essencials eren el reconeixement del dret a la salut, l’estructuració del sistema de salut i la distribució de competències entre les administracions públiques andorranes.

Durant quasi vint anys, l’aplicació d’aquesta Llei general de sanitat ha permès assolir de manera satisfactòria els objectius que el legislador s’havia fixat inicialment.

Nogensmenys, en el decurs dels darrers anys, hi ha hagut canvis significatius en l’àmbit de la salut que fan necessària una adaptació de la Llei a la situació actual.

Sembla oportú posar en relleu uns tipus d’actuacions del Ministeri de Salut en matèria de salut pública que no s’havien tingut en compte al text legal anterior.

Es tracta, molt particularment, de posar en relleu i precisar legalment el paper fonamental de l’Administració en el desenvolupament de programes i campanyes de prevenció, de l’educació i de la informació en matèria de salut així com del control sanitari, amb la finalitat d’aconseguir un millor estat de salut de la població en general i, per tant, una contenció de les despeses en la matèria.

Es tracta també de subratllar i regular l’actuació que ha de tenir el Govern en cas d’emergència o de risc per a la salut pública, com poden ser els brots epidemiològics o les amenaces de brots. En aquests casos l’Administració ha d’estar preparada de la millor manera possible i ha de coordinar la intervenció de tots els professionals de la salut quan aquesta sigui necessària.

Si bé es desitja preservar i potenciar les competències de l’Administració en matèria sanitària, es fa palesa la necessitat d’oferir una flexibilitat més gran a les relacions entre la mateixa Administració i les institucions de l’àmbit de la Salut (la Caixa Andorrana de Seguretat Social, el Servei Andorrà d’Atenció Sanitària i els col·legis professionals), i també a les relacions entre aquestes mateixes institucions.

Tal com ja ocorre en molts països europeus del nostre entorn, queda clar que la figura jurídica que millor permet aquesta flexibilitat és el contracte, instrument adaptable, evolutiu, que pot ser fàcilment objecte de revisió i gràcies al qual es pot tenir en compte, en cada moment, la situació real de les parts i el nivell d’assoliment dels objectius fixats.

Per tant, sembla pertinent adaptar el text legal anterior, i reflectir aquesta evolució cap a unes relacions contractuals fonamentades en la negociació i en el consens, que permetin establir els objectius i els mitjans necessaris per assolir-los.

Adoptant la mateixa evolució que en els països veïns, és convenient inserir i definir en el text legal una noció innovadora de “cartera de productes i serveis de salut” disponibles a Andorra o a l’estranger. El contingut d’aquesta cartera l’ha d’establir el Govern amb la col·laboració dels prestadors de salut, dels col·legis professionals implicats i de la Caixa Andorrana de Seguretat Social, tenint en compte criteris de qualitat, seguretat, eficàcia i eficiència.

Amb aquesta modificació, es pretén obtenir l’optimització de la utilització dels recursos sanitaris existents al país i, per tant, la racionalització de la despesa sanitària.

D'altra banda, i conservant la llibertat d'exercici dels professionals de la salut com un dels pilars vertebradors de la Llei, cal introduir obligacions bàsiques de l'exercici professional i reconèixer la importància i la representativitat que han anat adquirint els col·legis que agrupen els professionals de la salut.

Els col·legis professionals s'afirmen com els interlocutors privilegiats de l'Administració pública, i la Llei ho ha de reconèixer de manera expressa.

Encara que de manera molt subsidiària, també s'aprofita l'actualització de la Llei per adaptar el vocabulari emprat en la redacció del 1989, que ha quedat en alguns casos clarament desfasat, a una terminologia sanitària entenedora, utilitzada actualment de manera més corrent a escala internacional.

Registreu-vos a [LesLleis.com](https://www.leslleis.com) per
accedir al contingut complet d'aquesta pàgina.